

Závěrečné slovo Griffina Canfielda

V červnu 2015 ukončil praxi na chotěbořském gymnáziu Griffin Canfield, jazykový asistent z USA. Svoje dojmy z ročního působení shrnul následovně:

Griffin's End of year essay

When teachers and students ask me about the level of English possessed by Czech students they are usually surprised to hear my reply; "it's amazing". In the United States I did not take part in my first foreign language class until the 9th grade (1A / Kvarta) and I was only required to take the course for two years. I viewed my foreign language education (Spanish) as simply another requirement I needed to fulfill in order to graduate, not something that I needed to focus my energies on. This is completely different from the Czech model of language education, where students are required to begin their English language education in primary school and continue that education throughout their time at Gymnazium. In most cases Czech students are getting an eight year head start on their America counterparts, a huge advantage when it comes to learning another language.

Along with an early introduction to English language education, I would have to point to class structure and classroom environment as the largest factors responsible for the success of Gymnazium Chotebor students. When I first started teaching at Gymnazium Chotebor I was surprised to learn that students stay together as one class during the entirety of their education at gymnasium. This is completely different from the American model, where students have classes with different groups of students throughout the course of the day. When I was in school the students in my math class were different than the students in my science class and the students in my science class were different than the students in my Spanish and history classes. During my education I liked the idea of seeing new students throughout the course of the day, however, after spending ten months in the Czech system where students stick together I have to say that I prefer it. There is a comradery among students in the various classes at Gymnazium Chotebor that I never witnessed during my middle and high school education. Students here seem to get along and from what I witnessed the occurrence of bullying is extremely minimal compared to the United States education system. Perhaps it's much harder to bully or make fun of a fellow student when you know you will be spending a substantial amount of time with that student for the next four to eight years. It's my view that an environment where students don't fear being mocked or ridiculed by their fellow students is far more conducive to learning, especially when it comes to learning a foreign language, a process that involves a willingness to make mistakes.

The only negative aspect that I can see of students sticking together throughout the course of the day is that students don't have the option to determine the level difficulty of their classes. When I was in school I was weaker in math and science so I chose to take courses in those subjects that were less demanding and at a slower pace, but I had a passion and knack for civics and writing so I took the hardest courses offered. The ability to pick and choose my classes based off my ability would not have been possible had I been forced to take the same classes with the same students throughout the course of the day. While a lot can be said for the Czech model of sticking together as one group for every class, I'm sure a lot of students would both appreciate and benefit from the opportunity to take more or less demanding classes based on their ability.

One area of the education system that I'm still having trouble getting over is the level of directness or in some cases harshness, Czech educators use when speaking with their students. Throughout the course

of the year I witnessed teachers calling out marks from the front of the class, something that would never happen in the U.S. and accepting nothing but perfect grammar when it comes to English speaking ability. Perhaps I am wrong, but I think many students are far less confident in their English speaking abilities than they should be and therefore less likely to speak because they are concerned they will make a grammatical mistake, which at the end of the day has no impact on whether or not they are understood. Then again, it could be argued that the ability of Czech students to speak at such a high caliber is a result of the demands placed on them by their instructors.

I could go on and one providing positives and negatives for every aspect of the Czech education system, but at the end of the day it's clear that the investment that has been made in English language education is paying off at Gymnazium Chotebor. Whether it's the excitement of those in Prima and Segunda or the conversational ability of Sexta and 2A during their annual sports course, the level of English processed by the students at Gymnazium Chotebor is truly impressive.

This ability was on great display when students of Oktava and 4A successfully completed their Maturita examinations in the English language. During the examinations students were expected to be able to speak with clarity about a whole host of topics, ranging from British and American politics to American history and famous English authors, topics that a native English language speaker would have trouble discussing, let alone someone who is learning the language. While watching the examinations take place I thought back to my time in primary and secondary school and tried to remember a single instance in which I had to take part in an oral examination. Perhaps my memory is fading, but I can't recall taking a single oral examination during the entirety of my academic career, let alone an oral examination that would determine whether or not I graduated. My examinations were either in multiple choice, short answer, or essay format and my ability to graduate was based solely on whether I achieved sufficient marks in each of my classes, not an end of education examination. If I'm being perfectly honest, I don't think I could have handled the stress associated with such an exam, especially if I were expected to complete it in a language other than my native tongue.

While I'm sure the students of Oktava and 4A were stressed during their Maturita examinations they didn't let that stress hamper their performance. I watched student after student speak with ease and a level clarity that one would find in an American classroom. The success with which students in Oktava

and 4A completed their examinations is not only a demonstration of what they have learned during their time at Gymnazium Chotěboř, but evidence that they truly have an understanding of the language and ability to engage in conversation. As someone who never made it beyond basic Spanish, I'm envious of their success.

Griffin Canfield

Když se mě učitelé a studenti ptají na úroveň angličtiny, kterou si osvojili čeští studenti, obvykle je moje odpověď "je skvělá" překvapí. Ve Spojených státech jsem se se začal učit cizí jazyk až v 9. třídě (t.j. zhruba 1.A/kvarta) a povinně jsem se zúčastnil jenom dvouletého kurzu. Učil jsem se španělsky a vnímal jsem svoje jazykové vzdělání jako pouhý požadavek, který musím splnit, abych absolvoval školu. Rozhodně to pro mě nebylo něco, čemu bych měl věnovat zvláštní pozornost a energii. Tento model se naprosto liší od českého modelu jazykového vzdělávání, který od žáků vyžaduje, aby se začali učit anglickému jazyku už na prvním stupni základní školy a pokračovali v jeho osvojování po celou dobu gymnaziálního studia. Ve většině případů mají čeští studenti oproti svým americkým vrstevníkům osmiletý náskok, což je obrovská výhoda v případě, že se mají učit ještě další cizí jazyk.

Spolu s časným zahájením jazykové výuky bych rád zdůraznil strukturu vyučovací hodiny a atmosféru ve třídě jakožto hlavní faktory ovlivňující úspěšnost studentů chotěbořského gymnázia. Když jsem začal vyučovat na Gymnáziu Chotěboř, překvapilo mě, že studenti jsou ve stejné třídě po celou dobu studia. Americký model je naprosto odlišný. Tam se studenti účastní během dne různých vyučovacích hodin v různých skupinách. Jako žák jsem chodíval na hodiny matematiky s jinými studenty než na hodiny přírodních věd a opět s jinými na hodiny španělštiny a dějepisu.

Když jsem studoval, líbilo se mi setkávat se během dne se stále novými tvářemi, avšak po desetiměsíčním pobytu v českém školském systému, kde studenti drží pospolu, musím konstatovat, že nyní preferuji tento systém. Mezi studenty různých tříd Gymnázia Chotěboř existuje kamarádství, které jsem nikdy v průběhu středního a vyššího stupně vzdělávání nezažil. Zdá se, že studenti zde spolu dobře vycházejí a podle vlastní zkušenosti mohu říct, že výskyt šikany je v porovnání se školami v USA naprosto minimální. Možná je mnohem obtížnější šikanovat či zesměšňovat spolužáka když víte, že s ním v průběhu dalších čtyř nebo osmi let strávíte dlouhý čas. Podle mého názoru je prostředí v němž se student nebojí šikany a posmívání ze strany spolužáků mnohem více motivující k učení. Platí to zvláště při učení se cizímu jazyku, kde je chybování nevyhnutelné.

To, že studenti tráví celý vyučovací den ve stejné skupině, má z mého pohledu pouze jediné negativum. Je nemožné vybrat si úroveň obtížnosti vyučovaného předmětu. Jako žák jsem byl slabší v matematice a přírodních vědách, proto jsem se tyto předměty učil v méně náročných kurzech, kde se vyučovalo pomalejším tempem. Velmi mě však bavila občanská výchova a psaní. Pro tyto disciplíny jsem si vybíral nabízené kurzy s nejvyšší obtížností. Kdybych byl tehdy nucen trávit celodenní vyučování ve stále stejné skupině, neměl bych šanci volit si kurzy odpovídající mým schopnostem a učit se v nich. Přestože český model jedna třída = jedna vyučovací skupina má mnohé výhody, jsem si jist, že by si mnozí studenti vážili příležitosti vybrat si podle svých schopností více či méně náročné kurzy a dokázali by z tohoto faktu těžit.

Existuje však jedna oblast českého vzdělávacího systému, se kterou se nemohu smířit, a to je úroveň direktivnosti, či někdy až tvrdosti, kterou čeští učitelé používají při kontaktu se studenty. Během školního roku jsem mnohokrát zažil situaci, kdy učitel vyvolával známky před celou třídou. To je něco, co by se v USA nikdy nestalo. Stejně tak by tam nikdo nehodnotil pouze gramatickou správnost, má-li žák projevit celkovou dovednost domluvit se. Možná se mýlím, ale myslím si, že mnozí studenti jsou z hlediska svých jazykových dovedností mnohem méně sebevědomí než by mohli být. Pak také mluví anglicky méně, protože se bojí udělat gramatickou chybu, která, koneckonců, nemá vliv na to, zda je jim rozumět. Opět můžeme diskutovat o tom, zda je schopnost českých studentů mluvit anglicky na tak vysoké úrovni důsledkem náročných požadavků, které na ně kladou učitelé.

Mohl bych dál pokračovat a uvádět klady a zápory jednotlivých aspektů českého vzdělávacího systému, ale je jasné, že investice do výuky angličtiny na Gymnáziu Chotěboř se vyplatí. Ať už to je nadšení žáčků v primě a sekundě nebo schopnost studentů sexty a 2.A konverzovat na sportovním kurzu, úroveň angličtiny, které studenti GCH postupně získají, je skutečně ohromující. Tato dovednost se projevila v okamžiku, kdy studenti oktávy a 4.A úspěšně skládali maturitní zkoušku z angličtiny. U zkoušky se očekávalo, že studenti s přehledem zvládnou mluvit na různá témata, od britské a americké politiky přes americkou historii až po slavné anglické autory, tedy o věcech, s nimiž by se potýkal i rodilý mluvčí, natožpak někdo, kdo se anglicky teprve učí. Když jsem sledoval průběh maturit, vzpomínal jsem na svoje léta na základní a střední škole a snažil jsem se vybavit si alespoň jediný příklad ústního zkoušení. Možná už se mi ta doba ve vzpomínkách vytrácí, ale nedokážu si vybavit ani jedinou ústní zkoušku během celého svého studia, natož ústní zkoušku, která by rozhodovala o zdárném absolvování školy. Býval jsem zkoušen buď formou testu nebo formou krátkých odpovědí na otázky či jsem psal slohové práce. Pro zdárné zakončení studia byl rozhodující počet dosažených bodů za jednotlivá klasifikační období, nikoli závěrečná zkouška. Upřímně vzato, myslím si, že bych se nedokázal vypořádat s psychickou zátěží, která takovou ústní zkoušku doprovází, zvláště v případě, že bych ji měl konat v jiném než rodném jazyce. Jsem si jist, že studenti oktávy a 4.A byli u maturity velmi vystresovaní, ale nepřipustili, aby stres negativně ovlivnil jejich výkon. Viděl jsem, jak jeden za druhým mluví s lehkostí a tak jasně, jako by byl v americké třídě. Úspěch s jakými studenty oktávy a 4.A složili maturitní zkoušky není pouze demonstrací toho, co se naučili během studia na Gymnáziu Chotěboř, ale i důkazem porozumění anglickému jazyku a schopnosti v něm plynule konverzovat. Jako ten, který se nikdy nedostal dál než k základům španělštiny, jim jejich úspěch závidím.

autor: Griffin Canfield

překlad: Mgr. Danuše | Caltová